

ните на старото, изгнило дърво на портата те проследиха бавно отдалечаващата се осянка.

- Медената и маслената... - пошъпна със заглъхнал от ужас глас по-голямата.

- Да тръгнем подире ѝ, за да видим къде живее... - каза малката, която бе по-смела.

Сестра ѝ я изгледа с изблещени от страх очи.

- Да не си луда? Аз не смея...

- Какво от това? Леля Керя не може да се обърне и да ме види. Ще вървя полека, без да ме усети...

- Ох, аз не смея... Тя не може да си обръща главата, ами ако се върне обратно и ни види?

Малката не бе допускала тази възможност и при мисълта какво би могло да стане, усети как кръвта залежда в жилите ѝ. Сянката на чумата вече се губеше покрай дуварите. Не, не биваше да се изпуска този случай. Може би никога вече не щеше да дръзне да я проследи. Вакладина реши да я последва. Излезе навън, тръгна полека и предпазливо подир страшната жена.

Чумата вървя, вървя, измина много улички. Мнозина, които я срещаха, плахо се дръпваха назад, прекръстваха се и тичаха да се скрият в къщи, като здраво залостваха вратите и запалваха огньове пред праговете си. Наближаваха градската стена между Етъра и западния склон на Трапезица. Къщите все повече редееха, ставаше все по-пусто и по-тъмно. Нощта падаше бързо и загръщаше брега с дебнещи сенки. Вятърът леко поклащаше високите тополи, които се издигаха край дясната страна на друма. По бойниците трептяха кървави точки. Блюстителите палеха борините.

Ами ако се обърне сега, за да се върне назад? Няма вече никакви къщи... - си помисли Вакладина и усети как краката ѝ стават тежки като олово. Сърцето ѝ скачаше като заловена птичка, пъхаше чак до гърлото, което се бе стиснало като че ли някой я ду-